

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa L.K. następcy prawnego W.K.

przeciwko Gmina [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 października 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z takim ukształtowaniem przesłanek dopuszczalności skargi kasacyjnej, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia tychże przesłanek, które, w sposób nie budzący wątpliwości, mają charakter publicznoprawny i tylko one

mogą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania; na tych bowiem jedynie przesłankach Sąd Najwyższy na etapie tzw. przedsądu może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie działa jako sąd trzeciej instancji, stąd też poza jego kognicją pozostają te procesowe i materialnoprawne wady rozstrzygnięcia, które zwykle decydują o powodzeniu zwykłego środka zaskarżenia, nie jest bowiem jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ma miejsce wówczas gdy elementarne uchybienia prawu procesowemu lub materialnemu sądu drugiej instancji są widoczne wprost, bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań i jednoznacznie wskazują na konieczność uwzględnienia skargi opartej na wskazanej w niej podstawie, ponieważ nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje tak jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia, że czyni go bezprawnym. Analiza argumentacji skarżącej na taką ocenę nie pozwala. Nie czyni bowiem skargi kasacyjnej oczywiście uzasadnioną okoliczność, że Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu rozstrzygnięcia nie wyartykułował stanowczo istnienia winy powoda w niewykonaniu umowy skoro art. 471 k.c. ustanawia domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność a uzasadnienie Sądu drugiej instancji prawie w całości poświęcono wykazaniu, że powód obowiązków umownych nie wykonał należycie. Niewątpliwie też podważanie wysokości przedstawionej do potrącenia wierzytelności wymagało od powoda wykazania konkretnych okoliczności usprawiedliwiających jego żądanie miarkowania kary umownej, przy czym w takiej jak w badanej sprawie sytuacji, dłużnik z tytułu kary umownej ma obowiązek oznaczenia wysokości kary; samo żądanie miarkowania nie jest okolicznością nakładającą na Sąd obowiązek działania z urzędu.

Nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. (w związku z art. 398²¹ k.p.c.) uwzględniając status prawny powódki w procesie.

aj